

Mijn droomleven

Mijn droomleven

Annemiek Abbekerk

Mijn droomleven

Copyright © 2018 Annemiek Abbekerk

Auteur: Annemiek Abbekerk

Omslagontwerp: Annemiek Abbekerk

Vormgeving binnenwerk: Annemiek Abbekerk

Roman/Tienerfictie

ISBN 9789463678872

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

“Succes verder,” glimlach ik. Sanne komt naar mij toegelopen en knuffelt mij.

“Jij ook heel veel succes met werk.”

Ik trek me terug uit de knuffel en kijk even naar Sanne. Haar ga ik echt missen. Ze is altijd het zonnetje van de klas geweest. Ze is een jaar jonger dan de rest van de leerlingen, maar door haar hoge hakken en haar wijze opmerkingen leek ze soms wel de oudste van de klas. Ik zou zelf nooit op hakken kunnen lopen, zeker niet zo hoog als die van Sanne. Mijn sneakers zijn toch echt het vertrouwds voor mij. Ik zwaai nog even naar mijn, nu oude klasgenoten en loop dan het plein af naar de bushalte om naar het Museumplein in Amsterdam te gaan. De bus is zoals gewoonlijk weer lekker vol. Ik ga staan bij de deur en kijk naar buiten.

Na drie jaar heb ik mijn opleiding afgerond en nu kan ik eindelijk een wel verdiende vakantie gaan houden. Wat ik precies ga doen, weet ik nog niet. Ik heb een tussen jaar genomen, mocht ik nog gaan studeren het jaar erna. Ik ga in ieder geval werken bij de Albert Heijn, zoveel als ik maar kan, want het geld kan ik wel gebruiken.

Eenmaal op het Museumplein kijk ik met een glimlach om mij heen. Het is fijn om hier weer te zijn. Ik kwam hier vaak met mijn vader, toen hij nog bij ons was. Ik steek mijn handen in mijn zakken en loop rustig het plein over. Toeristen maken foto's bij I Amsterdam en drinken een kopje koffie op het plein. Ik blijf even stilstaan en maak vlug een foto. Er komt een jongen, die mij vaag bekend voor komt, mijn kant opgelopen. Hij kijkt mij glimlachend aan. Dan dringt het tot mij door wie het is: Martijn van Kasbergen, vooral bekend onder de naam Martin Bergs als dj. Ik bedenk me geen moment en loop gelijk op hem af. Hij blijft stilstaan op het moment dat hij ziet dat ik naar hem toe kom lopen.

"Hey, misschien een brutale vraag, maar zou ik met je op de foto mogen?"

"Natuurlijk! En het is absoluut geen brutale vraag. Ik vind het altijd leuk om fans te ontmoeten." Ik glimlach naar hem. Hij is zo lief! Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en we maken een foto. Ik stop mijn telefoon weer weg.

"Dank je," glimlach ik.

"Geen probleem." Ik bekijk hem even van top tot teen. Zijn ogen stralen, zoals altijd. Het maakt hem zo ongelofelijk schattig. Zijn kledingstijl vandaag is erg simpel; zwarte broek,

zwart shirt en een legergroen bomberjack. Ik kijk Martijn weer aan. "Alles goed?"

"Gewoon een beetje gedoe met alles," zucht hij. "Kom je vaak in Amsterdam?" Hij wil er duidelijk niet over praten, wat ik best kan begrijpen. Ik ben ook maar een persoon die hij niet kent.

"Ja, ik woon in Amsterdam en heb net mijn school afgemaakt." Martijn glimlacht. "Gefeliciteerd! Waar zat je op school?" Leuk! Hij is oprecht geïnteresseerd.

"Op het Mediacollege, vlak bij Amsterdam Sloterdijk."

Martijn knikt even. "Oh leuk! Daar heb ik weleens van gehoord."

"En Sophie?" vraag ik voorzichtig. Het is misschien een beetje een rare vraag van een vreemde, maar ik ben oprecht geïnteresseerd hoe het met zijn relatie gaat.

Martijn zucht.

"*Trouble in paradise?*"

"Wanneer niet?" zucht hij even. Dan schudt hij zijn hoofd.

"Sorry, ik moet je er niet mee lastig vallen."

"Je hoeft geen sorry te zeggen. Ik vroeg ernaar, maar als je wilt mag je het best vertellen. Er is niemand die het van mij zal horen."

Martijn lacht even. "Dat geloof ik graag. Ik kan er alleen niet over praten. Het mag niet."

"Dat kan ook. Het is jouw leven. Ik kan je niet dwingen."

Martijn kijkt mij verast aan. Dit zag hij duidelijk niet aan komen. "Dank je, dat heeft nog nooit een fan tegen mij gezegd."

Het bloed voel ik naar mijn wangen stijgen. Opeens zijn mijn schoenen wel heel interessant.

Martijn lacht even. Zo staan we nog even te praten over koetjes en kalfjes. Het voelt alsof ik hem al langer ken. Zijn telefoon gaat. Hij haalt hem uit zijn zak.

"Ik moet gaan," zegt hij dan. Hij hoeft niet eens op te nemen om te weten dat hij weer terug moet.

"Is geen probleem. Nog bedankt voor de foto."

"Geen dank." Martijn opent zijn armen voor een knuffel. Ik glimlach en geef hem een knuffel. Hij drukt mij extra tegen zich aan. Echt, ik houd zo van zijn knuffels. Hij loopt weg en ik blijf hem na kijken tot hij uit het zicht is. Ik ga op een bankje zitten en staar even voor mij uit. Ik heb zojuist Martin Bergs ontmoet. Het maakt mij zo blij. Maar nu ik eraan terugdenk, zakt het blije gevoel. Het doet pijn om te weten dat ik hem waarschijnlijk nooit meer zal zien; dat ik alleen maar een fan in zijn ogen zal blijven. Maar deze gedachte laat mij ook weer schuldig voelen, omdat heel veel fans jaloers zullen zijn op mij, ik heb hem toch maar mooi even ontmoet. Terwijl ik mijn muziek weer aanzet mijmer ik en zucht even. Ik snap wel dat

mensen zeggen dat dit verslavend is, beroemde mensen ontmoeten. Ik ga naar mijn galerij op mijn telefoon en bekijk de foto van Martijn en mij. Hij is echt heel leuk! We zien er... verliefd uit.

2 - Martijn

Louis, mijn beste vriend en fotograaf, zit bij mij op de bank en kijkt mij afwachtend aan. Ik heb hem zojuist verteld over het meisje wat ik vorige week heb ontmoet. Ze blijft maar door mijn hoofdspoken. Het is zo frustrerend dat ik niet eens haar naam weet! Het enige wat ik weet is hoe ze eruitziet, maar daar heb je niet veel aan als je iemand wil zoeken op internet. “Ze heeft iets speciaals, Lou. Ik zweer het je.”

Hij lacht even. “Dat zal best, maar je hebt een relatie, man.” Pfft, een nep relatie. Daar ziet niemand op te wachten. “Ja, eentje die gebaseerd is op een contract,” zucht ik. Ik hoor de voordeur dichtvallen en weet dat het foute boel is. Ik kijk om. Sophie, mijn vriendin wat de meeste mensen denken, komt de woonkamer binnen gelopen.

“Hey,” glimlacht ze en drukt een kus op mijn wang voor ze naar de keuken loopt. Ik vraag me af of ze heeft gehoord wat ik zojuist heb gezegd. Ze laat het in ieder geval niet merken.

“Dump haar dan,” fluistert Louis.

“Je weet dat ik dat niet kan doen!” fluister ik terug.

Louis zucht even. Tja, het leven van een bekende dj is niet heel erg makkelijk op sommige momenten.

“Je zegt net dat je al een week met die meid in je hoofd zit. Wordt het niet eens tijd om haar te gaan zoeken? Of om haar uit je hoofd te zetten?”

“Ik heb het geprobeerd. De muziek helpt niet. Alles wat ik maak klinkt slecht, omdat ik haar in mijn hoofd heb zitten. Ik heb haar gezocht, maar ik kan haar niet vinden. Weet je hoe moeilijk het is om iemand te zoeken waarvan je de naam niet weet en enkel weet dat ze net klaar is met school?”

“Wauw man, dan zit je er wel echt diep in.”

Dat zelfs mijn beste vriend het zegt, moet toch wel iets betekenen? Al zou ik haar vinden, het kan nooit iets worden tussen ons. Zeker niet als dat contract met Sophie nog steeds loopt. Dat verdomde contract. Echt welke gek kan akkoord gaan met een contract voor een relatie? Dan klopt er toch iets niet?

“Op welke school heeft ze gezeten?” vraagt Louis dan en pakt de iPad van de tafel.

“Het Mediacollege in Amsterdam. Wat dan?”

Louis wil net iets zeggen als Sophie de woonkamer binnen komt. Het getik van haar hakken irriteert mij echt enorm. Kan ze niet gewoon sneakers aantrekken of juist stil zitten? Ze is nu ook groter dan mij. Ik heb liever iemand die net iets kleiner is dan mij, dan voelt het ook nog een beetje alsof ik ouder ben.

“Ik ben even weg,” zegt ze dan. Dat snap ik dus niet. Ze is net thuis en gaat nu weer weg, wat doet zij toch allemaal buiten de deur? Kan ze dan niet gewoon weg blijven? Ik mag haar dan misschien niet helemaal, maar ik ben wel heel nieuwsgierig naar wat ze zou eigenlijk allemaal doet.

“Oké,” mompel ik als ze het appartement uit loopt.

"Gast, je moet haar niet zo aan het lijntje houden," zegt Louis hopeloos.

Alsof ik dat zelf niet weet, maar hij weet dat ik aan dat contract vast zit. "Hallo, alsof het mijn idee was om met haar in een relatie te gaan. Ik snap nog steeds niet dat een of andere gek hier mee akkoord is gegaan!" Diegene die hier mee akkoord is gegaan, zou echt beter moeten weten!

"Er zal vast een goede reden voor zijn geweest, maar weer even over die meid. Wat weet je nog meer van haar?"

"Ze woont in Amsterdam. Ze heeft bruin haar en grijze ogen. Ze is iets kleiner dan mij. Maar aan die informatie heb je niets..." zucht ik.

Louis lacht even. Hij begint te typen op de iPad. Alsof hij haar dan zou kunnen vinden. "Heeft ze bruin haar met een slag erin of stijl haar?" Louis kijkt even op van de iPad.

"Met een slag," zeg ik een beetje verbaasd. Hoe weet hij dat? Zal hij haar nu al gevonden hebben?

“Julia van Kerken, 19 jaar. Heeft gezeten op het Mediacollege in Amsterdam. Werkt bij de Albert Heijn in de Maasstraat.” Louis draait de iPad naar mij toe. Ik pak de iPad van hem aan en bekijk haar Facebook profiel. Lachend kijkt ze mij aan op de foto. Ja, dat is haar.

“Nou, zullen we boodschappen doen bij de Albert Heijn?” vraagt Louis lachend.

“Wie zegt dat ze vandaag werkt?” Ben ik dan niet een stalker? Ik zou het ook raar vinden als ze opeens voor mijn deur staat, maar zelf ga ik haar nu toch op zoeken.

“Ik.” Hij staat op en pakt de sleutels van de auto.

Ik pak mijn mobiel en loop dan achter hem aan het appartement uit. Eenmaal buiten gaan we met de auto naar de Maasstraat.

“Oké, wat is het plan?” vraag ik aan Louis als we voor de AH staan. Ik kan moeilijk zomaar naar binnen lopen, op de eerste medewerker afstappen en vragen of Julia er toevallig is. Wat zullen ze dan wel niet van mij denken? Ik zie de krantenkoppen al voor mij: **Martin Bergs gaat vreemd in de Albert Heijn**. Dat gaat dus even niet gebeuren.

“Nou, jij loopt naar binnen, gaat opzoek naar Julia en vraagt haar mee uit, zo simpel is dat,” legt Louis uit. Net wat ik dus niet wilde.

“En als ze er niet is?”

“Dan stap je naar de leidinggevende of iemand anders die er werkt.”

Ja, dat dacht ik niet, maar aangezien ik zelf niets beters kan bedenken moet ik het hier maar mee doen. “Laten we dat maar gaan doen dan,” zucht ik en stap de auto uit.

Louis blijft zitten. Ja joh, laat mij het maar lekker alleen doen. Ik loop de Albert Heijn binnen en doe net alsof ik boodschappen ga halen. Ik wil niet te veel opvallen en in een winkel kom je ook om boodschappen te halen en dat Julia hier toevallig werkt is een bonus. Sommige mensen kijken mij aan, maar zeggen niets. Ik leg wat artikelen in mijn mandje en loop zoekend naar Julia de AH door. Hier en daar doe ik wat boodschappen in mijn mandje. Ik ben er nu toch, dus kan ik net zo goed wat dingen mee nemen die ik nodig heb.

“Martijn?”

Ik draai mij om en zie Julia achter de kassa zitten. “Hey,” zeg ik en leg mijn spullen bij haar op de band.

“Wat doe je hier?” vraagt ze verbaasd.

“Boodschappen doen,” zeg ik. “En jou zoeken,” mompel ik erachteraan.

Julia lacht even en ik zie haar wangen rood kleuren. “Lief,” zegt ze, terwijl ze verder gaat met haar werk. “Dat wordt dan 10 euro en 75 cent alstublieft,” glimlacht ze vriendelijk.

“Pinnen alstublieft.” Ik pin en krijg dan het bonnetje van Julia in mijn handen.

“Heb je een pen?” vraag ik aan haar. Ze knikt en geeft mij de pen. Ik kijk even achter mij en heb het geluk dat er geen andere mensen achter mij in de rij staan. Vlug schrijf ik op de achterkant van het bonnetje mijn nummer, een tijd en een datum. Ik geef het bonnetje terug aan Julia.

Nieuwsgierig leest ze wat ik heb opgeschreven. “Dan zie ik je morgen,” glimlacht ze.

Glimlachend stop ik mijn boodschappen in een tas. “Tot morgen,” zeg ik vrolijk en loop de Albert Heijn uit.

Louis zit nog steeds in de auto en is druk met zijn telefoon bezig. Ik zet de boodschappen op de achterbank en stap dan naast hem in de auto.

“En, hoe ging het?” vraagt Louis nieuwsgierig.

“Goed. Morgen hebben we een date.”

“Lekker! Goed gedaan!”

3

Zo zachtjes mogelijk ga ik naast mijn collega Emma aan de tafel zitten in de kantine van de Albert Heijn. Helaas is dit de laatste plek die er is, dus heb ik geen keus. We liggen elkaar gewoon niet zo lekker. Ze is nogal nieuwsgierig, wat behoorlijk irritant is. Wat nog erger is, is dat ze zelf denkt dat ze overal de beste in is. Ik frummel aan een los draadje van mijn blauwe werkblouse. Het is zo foielelijk.

“Juuul, waar zit je met je gedachten?”

Er gaan gesprekken over de tafel heen, maar het gaat allemaal langs mij heen. Ik kan mijn aandacht er gewoon niet bijhouden. Bij elk klein dingetje gaan mijn gedachtes naar Martijn. Ik kan er gewoon niets aan doen.

“Joehoe, Julia?” Emma zwaait met een hand voor mijn gezicht.

“Wat?” Het komt er kattiger uit dan de bedoeling is. “Sorry,” mompel ik er gelijk achteraan.

“Is er iets? Je bent zo afwezig en je kijkt constant naar je telefoon.”

“Het is niets,” zeg ik en haal mijn schouder op. Mooi niet dat ik haar ga vertellen over Martijn, dan weet meteen de hele wereld het. En dat terwijl er eigenlijk nog niets is. Ik heb hem één keer gezien en daar zal het ook wel bij blijven.

“Er is dus wel iets. Vertel het gewoon,” dramt Emma door.

Ik schud mijn hoofd.

“Ik kan het niet vertellen, oké.” Ik sta op en loop de kantine uit. Ik heb eigenlijk nog een paar minuten pauze, maar ik kan daar echt geen minuut langer zitten. Ik ga bij de kluisjes staan, bind mijn bruine haar opnieuw in een paardenstaart en kijk even op mijn telefoon. Martijn heeft iets in zijn story geplaatst op Snapchat. Na twijfelen besluit ik het te openen. Het is een foto van een auto, waar Louis in zit. Bij de foto staat het filter van Amsterdam. Ik zucht even. Fijn, Martijn zit lekker in een auto in Amsterdam en ik zit hier. Ik leg mijn telefoon in mijn kluis en loop dan de winkel weer in.

Ik loop naar de kassa, waar nu geen andere collega zit. Ik neem plaats op de stoel en kijk even rond. Er is werkelijk niemand bij de kassa, in de winkel zelf is het ook verbazend rustig. Ik kijk de winkel in en zie het bekende gezicht van Martijn. Hij staat nu net zijn rug naar mij toe. Hij zag mij niet zitten, maar wie zegt ook dat hij mij nog kent. Hij ontmoet zoveel fans, dat ik vast niet in zijn gedachtes blijf hangen.

“Martijn?” Hij draait zich naar mij om en glimlacht. Oké, wat doet hij hier?

“Hey,” zegt hij en legt zijn spullen op de band neer.

“Wat doe je hier?” vraag ik verbaasd en begin met het scannen van zijn boodschappen.

“Boodschappen doen en jou zoeken.” Ik lach even en voel het bloed naar mijn wangen stijgen. Het is zo lief dat hij dat doet voor mij. Tegelijkertijd geeft het wel een beetje een raar gevoel. Ik heb hem niet verteld waar ik werk, maar hij is er toch achter gekomen. Het komt een beetje als een stalker over.

“Lief,” zeg ik dan en scan de laatste boodschappen. “Dat wordt dan 10 euro 75 cent alstublieft,” glimlach ik vriendelijk naar hem.

“Pinnen alstublieft.” Martijn kijkt enorm geconcentreerd als hij gaat pinnen. Van mij mag hij hier wel uren staan, zodat ik naar hem kan kijken. Ik krijg er gewoon geen genoeg van. Ik geef Martijn zijn bonnetje.

“Heb je een pen?” vraagt hij aan mij. Ik knik en geef hem mijn pen. Martijn schrijft iets op de achterkant van het bonnetje, dat hij daarna aan mij geeft. Nieuwsgierig begin ik lezen. Het is een 06-nummer en er staat een korte tekst onder:

Jij en ik + date= morgenavond 19.00 uur?

Vanbinnen ga ik even helemaal stuk. Martin Bergs vraagt mij mee op een date! Maar waarom? Zo speciaal ben ik toch niet? En heeft hij niet nog een relatie? Ondanks mijn bedenkingen voel ik me vereerd. Ik had nooit kunnen dromen dat Martijn mij mee uit zou vragen!

“Dan zie ik je morgen,” glimlach ik naar hem. Ondanks dat hij nog een relatie met Sophie heeft, kan ik geen ‘nee’ tegen hem zeggen. Glimlachend stopt hij zijn boodschappen in een tas.

“Tot morgen,” zegt hij en loopt de winkel uit.

Ik zie Martijns pinpas nog in het apparaat zitten, bedenk me geen seconde en ren met zijn pasje de winkel uit. Er staat een dure auto voor de deur, waarvan ik de naam niet weet. Ik zie Martijn en Louis, zijn fotograaf, erin zitten. Ik loop naar de auto toe en klop op het raampje. Langzaam gaat het raampje naar beneden. Martijn kijkt mij verbaasd aan.

“Je bent je pinpas vergeten,” zeg ik en steek de pinpas naar hem uit. Lachend pakt hij hem aan.

“Echt, als mijn hoofd niet vast zou zitten, dan zou ik die ook echt nog vergeten,” lacht hij. Ik grinnik eventjes. Het is dus waar wat weleens in de media heeft gestaan. Ik vind het ergens wel iets schattigs hebben.

“Tot hoe laat moet je werken?” vraagt Martijn dan.

“Ik ben bijna klaar,” zeg ik. Waarom wil hij dat weten?

“Wil je straks misschien al iets leuks doen?”

“Ja, is goed. Wacht je hier?”

Martijn knikt.

“Dan kom ik zo terug,” glimlach ik en loop de winkel weer binnen. Ik ga weer achter de kassa zitten en staar voor mij uit. Ik heb even de tijd nodig om dit te laten bezinken. Vorige week

vroeg ik als een fan om een foto en nu vraagt hij mij mee op date. Hij staat gewoon voor de winkel op mij te wachten!

De tijd gaat veel sneller dan verwacht en voor ik het weet ben ik klaar met werken. Vlug trek ik mijn normale kleding aan, haal mijn spullen uit mijn kluis, zeg gedag tegen mijn collega's en loop dan de winkel uit. Martijn zit nog steeds in de auto met Louis. Hij stapt uit zodra hij mij ziet.

“Hey.” Martijn begroet mij met een ‘hey’ terug. “Hoe gaan we dat doen? Want ik heb hier nog een fiets staan,” zeg ik. Als hij er nog staat tenminste, tegenwoordig worden er steeds meer fietsen gestolen in Amsterdam.

“Uhm, we kunnen je hier straks weer afzetten?” stelt Martijn voor.

“Is goed.” Ik stap achterin in de auto

Louis start de auto en rijdt weg.

"Waar gaan we heen?" vraag ik aan Martijn.

"Mijn huis. Sophie zal voorlopig nog niet thuiskomen."

Ik knik alleen maar. Hij is dus nog steeds met Sophie, niet dat ik anders had verwacht, wel gehoopt.

De auto stopt met rijden. Martijn en ik stappen uit, maar Louis blijft zitten.

"Ga je niet mee naar binnen?" vraagt Martijn aan hem.

"Nee, ik heb nog wat te doen. Ik zie jullie wel weer!"

"Is goed. Bedankt voor de lift, Lou."

"Dank je, Louis!" Ik zwaai nog even naar hem.

Louis glimlacht en rijdt dan weg.

"Je woont echt mooi," zeg ik tegen Martijn als we het gebouw naar binnen lopen. Als je niet beter zou weten, zou je bijna denken dat het een hotel is.

"Dank je! Het ligt niet in het centrum, waardoor het hier veel rustiger is en die man, John," Martijn wijst naar een man achter een balie, die dus John heet. "Dat is enorm makkelijk. Als ik bijvoorbeeld ben vergeten om mijn deur op slot te doen, geef ik dat aan hem door. Het is geen hotel, maar het is toch wel makkelijk," legt hij uit.

Ik knik begrijpend. We stappen in de lift en gaan naar boven, naar de 10^e verdieping.

"Ben je niet bang dat de fans ontdekken waar je woont en dat ze dan allemaal voor het gebouw gaan staan?" vraag ik aan hem. Het lijkt me toch wel een beetje eng. Straks staan er honderden mensen voor je deur.

"Een beetje. Ik ben er wel bang voor, maar sta er niet 24/7 bij stil. Als ik dat zou doen dan zou ik helemaal gek worden. Waarschijnlijk zullen fans wel weten waar ik woon, maar ik heb nog geen horde mensen voor de deur gezien."

"Beter."

De lift stopt. Martijn stapt als eerste eruit. Ik volg hem naar zijn appartement. Hij maakt de deur open en we gaan naar binnen.

"Wauw, Martijn," mompel ik. Ik zet mijn tas neer bij de deur en loop verder het appartement binnen. Het is zo mooi. Het heeft een rustige uitstraling. Door de witte en grijze kleuren en de meubels is het weer heel erg modern, maar het heeft wel een echte huiselijke sfeer. Meteen tegenover de deur heb je een enorm raam met een balkon en met prachtig uitzicht!

"Dit uitzicht," mompel ik onder de indruk en loop dichterbij het raam toe. Het is echt zo mooi! "Dit appartement is echt geweldig," glimlach ik en draai mij om naar Martijn.

Hij komt naast mij staan. "Het is zo kaal," zucht hij en doet zijn handen in zijn zakken.

"Dan maak je het minder kaal."

"Hoe?"

Ik kijk even het appartement rond.

"Misschien wat leuke kunstwerken? Of foto's?"

Martijn knikt. "Goed idee."

Ik glimlach naar hem.

"Heb je honger? We kunnen pizza gaan eten? Tenzij je geen pizza lust en wat anders wilt gaan eten..." Martijn klinkt teleurgesteld. Ik kan het niet laten en schiet in de lach.

"Je klinkt zo teleurgesteld! Natuurlijk lust ik pizza."

Martijn grinnikt even. Hij pakt de telefoon. "Wat voor pizza wil je?" vraagt Martijn.

"Margherita." Ik ga op de bank zitten.

Martijn begint te bellen om de pizza's te bestellen. Nadat hij dat heeft gedaan, komt hij naast mij zitten op de bank.

"Misschien een onbeleefde vraag, maar ik moet het vragen," begin ik. "Hoe zit dat tussen jou en Sophie?"

4

“Hoe het tussen mij en Sophie zit? Tja, dat is nogal ingewikkeld,” zucht hij.

Zal het echt zo ingewikkeld zijn of wil hij het gewoon niet vertellen? “Ik denk dat ik wel kan begrijpen,” moedig ik hem aan.

“Sophie is een model, maar vrij weinig mensen kennen haar. Ze doet vooral werk in het buitenland. Blijkbaar wilde het modellenbureau haar meer publiciteit geven in Nederland. Ze zou met iemand bekend gaan daten, die ook wereldwijd bekend zou zijn. Haar management heeft contact gezocht met die van mij en het voorstel gedaan. Nog steeds weet ik niet welke idioot er mee akkoord is gegaan, maar het is wel gebeurd. Alleen voor haar bekendheid, moet ik met haar daten. Zelfs hier in huis gedraagt ze zich alsof ze verliefd op mij is, terwijl de afspraak was dat we dat alleen buitenshuis zouden doen.”

"Jemig, Martijn." Echt waar, ik wist dat hun relatie nep was en ergens had ik ook hoop, maar om het echt te horen uit Martijn zijn mond is nog erger!

"Fijn om mijn plek te weten." Allebei draaien we ons geschokt om. Sophie staat in de deuropening met een tas in haar handen. Oké, foute boel. Martijn staat op en loopt naar haar toe. Ik

bekijk haar goed. Hoge hakken, strakke broek en een wit shirt met een lange grijze jas. Ze is een echte fashionista.

"Het is waar, Sophie. Je kan mij niet vertellen dat het anders is." Hij kruist zijn armen voor zijn borst. Is dit voor mij een goed moment om te vertrekken? Ik kijk er niet echt naar uit om een ruzie bij te gaan wonen.

"Ik hou van je, Martijn. Waarom zou ik ze anders hebben gevraagd om een relatie met jou aan te gaan?" vraagt Sophie aan Martijn. Hij geeft er geen antwoord op. Ze zet de tas neer en loopt naar Martijn toe.

Echt, dit is walgelijk om aan te zien. Sophie gaat dicht tegen Martijn aan staan. Ik sta op van de bank.

"Ik moet maar eens gaan," zeg ik zachtjes. Martijn kijkt mij verbaasd aan en schudt zijn hoofd. Dan draait hij zich om naar Sophie. "Alsjeblieft, Sophie. Ga weg," zegt Martijn en duwt Sophie van zich af. Ze verstijft helemaal. Kwaad kijkt ze mijn kant op. Alsof ik haar ooit wat heb aangedaan. Ik ben tenslotte niet degene die hier een contract opstelt voor een relatie en voor de roem. Misschien moet ze eerst maar eens naar zichzelf kijken en dan pas naar een ander! Dan pakt Sophie haar tas en loopt het appartement uit.

Martijn en ik gaan allebei weer op de bank zitten.

"Sorry voor... dit," zucht Martijn beschamend.

"Het is al goed. Jij kan er niets aan doen," zeg ik zachtjes. Is dit een goed moment om naar huis te gaan?

"Wat als ik dat wel kan?"

Ik kijk hem even aan. Kan hij dat dan? "Dan zou je dat doen, dat weet ik."

Martijn glimlacht. Dan gaat de bel, staat hij op en loopt naar de deur. Zal hij dat echt doen als hij de kans had? Het is niet zijn eigen keus geweest, dus het lijkt mij moeilijk om dan het contract te laten stoppen, aangezien hij er geen beslissing over kan maken. Dat moeten de mensen doen die het contract voor hem hebben getekend. Jemig, dit is ingewikkeld. Ik haal even een hand door mijn bruine haar en zucht eventjes. We gaan er gewoon het beste van maken deze avond. Martijn komt terug met twee pizza's. De geur van de verse pizza's dringt mijn neus binnen. "Zo, dat ruikt lekker!"

Martijn lacht even. Hij zet de pizzadozen op de tafel en geeft de margherita aan mij. Ik neem een hap van mijn pizza en oh god, wat is die lekker!

"Dit is echt de lekkerste pizza ooit," roep ik verrukt. De pizza ruikt lekker en smaakt ook zo lekker! Hoe kan het dat ik deze pizza nog nooit heb gegeten! Martijn begint te lachen.

"Daarom bestel ik ook altijd deze pizza's. Ze zijn echt heel lekker!" Ik knik. Zwijgend eten we verder.